

“মৰমৰ সন্তানসকল – যেনেকৈ বাপ-দাদা (শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মা) দুয়ো নিৰহংকাৰী, দেহী-অভিমানী, তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা, তেতিয়া সদায় উন্নতি হৈ থাকিব”

প্ৰশ্ন: উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে কোনটো সাৱধানতা অৱলম্বন কৰাৰ আৱশ্যক?

উত্তৰ: 1. উচ্চ পদ পাবলৈ হ’লে সাৱধানতা অৱলম্বন কৰা যাতে মনেৰেও মোৰ দ্বাৰা কোনেও দুখ নাপায়, 2. কোনো পৰিস্থিতিতে যাতে ক্ৰোধৰ উৎপত্তি নহয় 3. পিতাৰ হৈ পিতাৰ কাৰ্যত, এই বুদ্ধ যন্ত্ৰত বিঘ্ন ৰূপ হ’ব নালাগে। যদি কোনোবাই মুখেৰে ‘বাবা বাবা’ বুলি কয় আৰু চলন মাৰ্জিত নহয় তেন্তে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে ভালদৰে জানে যে পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। কেনেকৈ? শ্ৰীমত অনুসৰি। পিতাই বুজাইছে যে এখনেই গীতা শাস্ত্ৰ আছে য’ত শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) আছে। ভগৱানতো সকলোৰে পিতা। শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ। তেন্তে নিশ্চয় ভগৱান আহি শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিছিল, সেয়েহে তেওঁৰ মহিমা আছে। শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা অৰ্থাৎ শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ। ভগৱানতো নিশ্চয় উচ্চতকৈও উচ্চ হ’ল। শ্ৰীমতো সেই এখন শাস্ত্ৰতেই উল্লেখ আছে আৰু কোনো শাস্ত্ৰত শ্ৰীমত ভগৱানুবাচ নাই। শ্ৰীমত কাৰ হোৱা উচিত, সেয়া লিখোঁতাজনেও বুজিব নোৱাৰে। তাত ভুল কিয় হ’ল? সেয়াও পিতা আহি বুজায়। ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হোৱাৰ কাৰণেহে ৰাৱণৰ মতত চলিবলৈ ধৰে। প্ৰথমে আটাইতকৈ ভীষণ ভুল এই ৰাৱণৰ মতত চলাসকলে কৰিলে। ৰাৱণে চৰ লগাই দিয়ে। যেনেকৈ কোৱা হয় শঙ্কৰ প্ৰেৰক হয়, বোমা আদি তৈয়াৰ কৰোৱায়। তেনেকৈ 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণ মনুষ্যক পতিত কৰি তোলাৰ প্ৰেৰক, সেইবাবেতো আহ্বান কৰে পতিত-পাৱন আহক। গতিকে পতিত-পাৱন এজনেই হ’ল নহয় জানো। ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে পতিত কৰি তোলাঁতাজন বেলেগ, পাৱন কৰি তোলাঁতাজন বেলেগ। দুয়োগৰাকী একেই হ’ব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ তোমালোকেহে বুজি পোৱা – পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। এনেকৈ নাভাবিবা যে সকলোৰে নিশ্চয় আছে। ক্ৰমানুসৰি আছে। যিমান নিশ্চয় আছে সিমান বেছি আনন্দিত হয়। পিতাৰ মতত চলিব লাগে। শ্ৰীমতত আমি এই স্বৰাজ্য পদ ল’ব লাগে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ’বলৈ দেৱি নালাগে। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা। মম্মা-বাবাক অনুসৰণ কৰা। যেনেকৈ তেওঁলোকে নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ সেৱা কৰি আছে, তোমালোকেও বুজি পোৱা আমি কি সেৱা কৰি আছোঁ আৰু মম্মা বাবাই কি সেৱা কৰি আছে। বাবাই বুজাইছিল যে শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মা দাদা দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে। সেয়েহে বুজিব লাগে যে সকলোতকৈ সমীপত আছে। এওঁৰেই সম্পূৰ্ণ ৰূপ সূক্ষ্মবৰ্তনত দেখিবলৈ পায় তেন্তে নিশ্চয় এওঁ তীক্ষ্ণ হ’ব। কিন্তু যেনেকৈ পিতা নিৰহংকাৰী, দেহী-অভিমানী তেনেকৈ এই দাদাও নিৰহংকাৰী। কয় যে শিৱবাবাইহে বুজাই থাকে। যেতিয়া মুৰুলী শুনাই থাকে তেতিয়া বাবাই নিজেই কয় যে এনেকৈ বুজিবা শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা শুনাই আছে। এই ব্ৰহ্মায়ে নিশ্চয় শুনে। যদি এওঁ নুশুনে আৰু নুশুনায় তেন্তে উচ্চ পদ কেনেকৈ পাব। কিন্তু নিজৰ দেহ-অভিমান এৰি কয় এনেকৈ বুজিবা যে শিৱবাবাইহে শুনায়। মই পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকোঁ। শিৱবাইহে বুজায়। এওঁতো পতিতবোধ অতিক্ৰম কৰিছে। মম্মাতো কুমাৰী আছিল। সেয়েহে মম্মা আগত গুচি গ’ল। তোমালোক কুমাৰীসকলেও মম্মাক অনুসৰণ কৰা। গৃহস্থীসকলে বাবাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকেই বুজিব লাগে যে মই পতিত, মই পাৱন হ’ব লাগে। মুখ্য কথা পিতাই স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকাইছে। এই ক্ষেত্ৰত দেহ-অভিমান থাকিব নালাগে। বাৰু কোনোবাই মুৰুলী শুনাব নোৱাৰে তেন্তে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকা। যাত্ৰাত থাকি মুৰুলী শুনাব পাৰে। কিন্তু যাত্ৰা পাহৰি যায় তেতিয়াও কোনো কথা নাই। মুৰুলী শুনাই আকৌ যাত্ৰাত লাগি যোৱা কিয়নো সেয়া বাণীৰ পৰা উপৰাম বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। মূল কথা হ’ল দেহী-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰি থাকা। কাকো দুখ নিদিবা। এইটোৱেই বুজাই থাকা পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়া হ’ল যাত্ৰা। মনুষ্য যেতিয়া মৰে তেতিয়া কয় – স্বৰ্গলৈ গ’ল। অজ্ঞান কালত কোনেও স্বৰ্গক স্মৰণ নকৰে। স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা মানে ইয়াৰ পৰা মৰা। এনেকৈতো কোনেও স্মৰণ নকৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি উভতি যাব লাগে। পিতাই কয় – যিমানে তোমালোকে স্মৰণ কৰিবা সিমানে আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ’ব, উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত থাকিব। যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমান হৰ্ষিত হৈও থাকিবা। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে বিবুদ্ধিত পৰে। কলমটিয়াই থাকে। তোমালোকে ইমান সময় স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা। বাবাই প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ দৃষ্টান্ত দিছে। প্ৰেমিকে যদিও কাম-কাজ কৰি থাকে আৰু প্ৰেমিকাই যঁতৰ ঘূৰাই থাকে তেতিয়াও প্ৰেমিকাৰ সন্মুখত প্ৰেমিক আহি ঠিয় হৈ যায়। প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰে, প্ৰেমিকে আকৌ প্ৰেমিকাক স্মৰণ কৰে। ইয়াততো তোমালোকে কেৱল এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাইতো তোমালোকক স্মৰণ কৰিব নালাগে। পিতা

সকলোৰে প্ৰেমিক। তোমালোক সন্তানসকলে লিখা যে বাবা আপুনি আমাক স্মৰণ কৰেনে? হেৰ' যি সকলোৰে প্ৰেমিক তেওঁ আকৌ তোমালোক প্ৰেমিকাসকলক স্মৰণ কেনেকৈ কৰিব পাৰিব? হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ হয়ৈ প্ৰেমিক। প্ৰেমিকা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকেহে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক প্ৰত্যেকেই সেই এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হ'ব লাগে। যদি তেওঁ প্ৰেমিকা হয় তেতিয়া কিমানক স্মৰণ কৰিব। এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ কয় যে মোৰ জানো পাপৰ বোজা আছে যে কাৰোবাক স্মৰণ কৰিম। তোমালোকৰ বোজা আছে। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে তেতিয়া পাপৰ বোজা আঁতৰি নাযাব। বাকী মই কিয় কাৰোবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণ কৰিব লাগে তোমালোক আত্মাসকলে। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমান পুণ্য আত্মা হ'বা, পাপ খণ্ডন হৈ যাব। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। দেহী-অভিমানী হোৱাতে পৰিশ্ৰম হয়। এই সকলো জ্ঞান তোমালোকে পাই আছে। তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী হৈছা, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি। গোটেই চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত থাকিব লাগে। পিতাই বুজায় তোমালোক প্ৰকাশ কুঞ্জ (লাইট হাউচ) হোৱা নহয়। প্ৰত্যেকে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ মার্গ-দৰ্শন কৰোঁতা হোৱা। এই সকলোবোৰ নতুন কথা তোমালোকে শুনা। জানা যে যথাযথ আমি আত্মাসকল শান্তিধামৰ নিবাসী। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। আমি ভাৱৰীয়া। এইটোৱে চিন্তন বুদ্ধিত চলি থাকিলে নিচা বাঢ়ি যায়। পিতাই বুজাইছে আদিৰ পৰা অন্তলৈকে তোমালোকৰ ভূমিকা আছে। এতিয়া কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থাত নিশ্চয় যাব লাগে আকৌ স্বৰ্ণিম যুগত (গ'ল্ডেন এজত) আহিব লাগে। এইটো নিচাত থাকি নিজৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। কেৱল পণ্ডিত হ'ব নালাগে। আনক শিকাই থাকিবা, নিজে সেইটো অৱস্থাত নাথাকিলে তেতিয়া প্ৰভাৱ নপৰিব। নিজেও পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতায়ে (ব্ৰহ্মায়ো) কয় ময়ো স্মৰণ কৰিবলৈ যত্ন কৰো। কেতিয়াবা মায়াৰ ধুমুহা এনেকৈ আহে যে বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ ছিঙি দিয়ে। বহুত সন্তানে খতিয়ান পঠিয়াই দিয়ে। আচৰিত হওঁ যে এওঁতো মোতকৈও তীব্ৰতাৰে আগবাঢ়ি যায়। হয়তো উদ্দীপনা জাগি উঠে তেতিয়া খতিয়ান লিখিবলৈ লাগি যায় কিন্তু এনেকৈ যদি তীব্ৰতাৰে দৌৰে তেনেহ'লেতো প্ৰথম নম্বৰত গুচি যাব। কিন্তু নহয় সেয়া কেৱল খতিয়ান লিখাতে সীমাবদ্ধ। এনেকৈ নিলিখে যে মই ইমানক নিজৰ সমান কৰি তুলিলোঁ। আৰু তেৱোঁ লিখে যে বাবা এওঁ মোক এইটো মার্গ দেখুৱালে। এনেকুৱা খবৰ নহে। তেন্তে বাবাই কি বুজিব? কেৱল খতিয়ান পঠিয়ালে কাম নচলিব। নিজৰ সমানো কৰি তুলিব লাগে। ৰূপ (জ্ঞানী) আৰু বসন্ত (যোগী) দুয়োটা হ'ব লাগে। নহ'লে পিতাৰ সমান নহ'লা। ৰূপো বসন্তও নিখুঁতভাৱে হ'ব লাগে, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। দেহ-অভিমান মৰি পেলায়। ৰাৱণে দেহ-অভিমানী কৰি তুলিলে। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমানী হোৱা। আকৌ আধাকল্পৰ পাছত মায়া ৰাৱণে দেহ-অভিমানী কৰি দিয়ে। দেহী-অভিমানীতো বহুত মিঠা হৈ যায়। সম্পূৰ্ণতো এতিয়া কোনো হোৱা নাই সেইকাৰণে বাবাই সদায় কয় যে কাৰো অন্তৰত আঘাত দিব নালাগে, দুখ দিব নালাগে। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। কথা-বাৰ্তাও বৰ মাৰ্জিত হ'ব লাগে। ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ মুখৰে সদায় ৰত্ন উচ্চাৰিত হ'ব লাগে। তোমালোকে মনুষ্যক জীৱদান দিয়া। মার্গ-দৰ্শন কৰাব লাগে আৰু বুজাব লাগে। তোমালোক পৰমাত্মাৰ সন্তান নহয় জানো। তেওঁৰ পৰা তোমালোকে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য পাব লাগে। তেন্তে এতিয়া সেয়া কিয় নাই। স্মৰণ কৰা যথাযথ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাইছিল নহয়। তোমালোক ভাৰতবাসী দেৱী-দেৱতা আছিল, তোমালোকেই ৪৪ জন্ম ল'লা। তোমালোকে বুজি লোৱা যে আমিযেই লাক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কুলৰ আছিলোঁ। নিজক কম বুলি কিয় ভাবা। যদি কয় যে বাবা সকলোৱে জানো হ'ব। তেতিয়া বাবাই বুজি পায় যে এওঁ এইটো কুলৰ নহয়। এতিয়াৰ পৰাই কঁপিবলৈ ধৰিছে। তোমালোকে ৪৪ জন্ম লৈছা। পিতাই ২১ জন্মৰ প্ৰালন্ধ জমা কৰালে সেয়া খালা আকৌ নাইকিয়া হ'বলৈ আৰম্ভ হৈ গ'ল। মামৰ লাগি লাগি তমোপ্ৰধান কড়ি তুল্য হৈ গ'ল। ভাৰতেই ১০০ শতাংশ চহকী আছিল। এওঁলোকে এই উত্তৰাধিকাৰ ক'ৰ পৰা পালে? ভাৱৰীয়াসকলেহে ক'ব পাৰিব নহয়। মনুষ্যই ভাৱৰীয়া হয়। তেওঁলোকে এইটো জনা উচিত যে এই লাক্ষ্মী-নাৰায়ণে বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) ক'ৰ পৰা পালে? কিমান ভাল ভাল সাৰকথা (পইন্ট) আছে। নিশ্চয় পূৰ্বৰ জন্মতেই এই ৰাজ্য-ভাগ্য পাইছিল।

পিতাহে পতিত-পাৱন হয়। পিতাই কয় যে মই তোমালোকক কৰ্ম, অকৰ্ম, আৰু বিকৰ্মৰ গতি বুজাওঁ। ৰাৱণ ৰাজ্যত মনুষ্যৰ কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায়। তাত তোমালোকৰ কৰ্ম অকৰ্ম হয়। সেইখন হ'ল দৈৱী সৃষ্টি। মই ৰচয়িতা হওঁ তেন্তে নিশ্চয় সংগমতেই আহিবলগীয়া হয়। এইখন হ'ল ৰাৱণ ৰাজ্য। সেইখন হ'ল ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য। ঈশ্বৰে এতিয়া স্থাপনা কৰাই আছে। তোমালোক সকলো ঈশ্বৰৰ সন্তান, তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ পাই আছে। ভাৰতবাসীয়েই চহকী (চ'লভেন্ট) আছিল, এতিয়া দেউলীয়া (ইনচ'লভেন্ট) হৈ গ'ল। এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক, ইয়াত ইনডেটি হ'ব নোৱাৰে। সকলোৰে বৃষ্টি নিজা নিজা। বিচিত্ৰ (ভেৰাইটি) বৃষ্টি নহয় জানো। দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বীসকলেই আকৌ দেৱতা ধৰ্মত আহিব। খ্ৰীষ্টান ধৰ্মাৱলম্বীসকলে নিজৰ ধৰ্মতেই সন্তুষ্ট অন্যকো নিজৰ ধৰ্মলৈ আকৰ্ষিত কৰি দিছে। ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি যোৱাৰ কাৰণে সেইটো ধৰ্মক ভাল বুলি ভাবি গুচি যায়। বিলাতলৈ চাকৰিৰ কাৰণে কিমান যায় কাৰণ তাত উপাৰ্জন বহুত হয়। নাটকখন বৰ আচৰিতধৰণে ৰচি থোৱা আছে। ইয়াক বুজিবলৈ ভাল বুদ্ধি লাগে। বিচাৰ সাগৰ মগ্নন কৰিলে সকলোখিনি বোধগম্য হৈ যায়। এইখন ৰচি থোৱা অনাদি নাটক। গতিকে তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ সমান সৰ্বদা

সুখী কৰি তুলিব লাগে। পতিতক পাৱন কৰি তোলা - এইটো তোমালোকৰ বৃত্তি। যেনেকুৱা পিতাৰ বৃত্তি তোমালোকৰো তেনেকুৱা। তোমালোকৰ চেহেৰা সদায় দেৱতাসকলৰ দৰে হৰ্ষিত হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁগৈ। তোমালোক হ'লা মৰমৰ সন্তান। ক্ৰোধৰ ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। পিতা সন্তানসকলক সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে। স্বৰ্গৰ ৰাস্তা সকলোকে দেখুৱাব লাগে। পিতা সুখকৰ্তা, দুখহৰ্তা হয়। গতিকে তোমালোকো সুখকৰ্তা হ'ব লাগে। কাকো দুখ দিব নালাগে। কাৰোবাক দুখ দিলে তোমালোকৰ শাস্তি 100 গুণ বাঢ়ি যাব। কোনেও শাস্তিৰ পৰা হাত সাৰিব নোৱাৰে। সন্তানসকলৰ কাৰণেতো বিশেষ বিচৰালয় (ট্ৰিবিউনেল) বহে। পিতাই কয় যে যদি তোমালোকে বিঘিনি আনা তেন্তে বহুত শাস্তি ভুগিব লাগিব। কল্প-কল্পান্তৰ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব যে অমুক এনেকুৱা হ'ব। আগতে যেতিয়া দেখিছিল তেতিয়া বাবাই মানা কৰিছিল যে নুশুনাৰা। অন্তততো নিখুঁতভাবে জানি যাব। আগলৈ তীব্ৰতাৰে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। বৃদ্ধিতো হৈ থাকিব। আবুলৈকে শাৰী হৈ (লাইন লাগি) যাব। বাবাক কোনেও সাক্ষাৎ কৰিব নোৱাৰিব। ক'ব অহো প্ৰভু তোমাৰ লীলা। এইটোও গায়ন কৰা আছে নহয় জানো। বিদ্বান, পণ্ডিত আদিও পাছত আহিব। তেওঁলোকৰ সিংহাসনো লৰিব। তোমালোক সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ। এনেকুৱা স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ এবাৰেই পোৱা যায়। যিমানে তোমালোকে স্মৰণ কৰা সিমানে তোমালোকে মৰম পোৱা। বিকৰ্ম বিনাশ হয় আৰু ধাৰণাও হয়। সন্তানসকলৰ সুখৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হৈ থাকিব লাগে। যিয়েই আহে তেওঁক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাব লাগে। বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ বেহদৰ পিতাৰ পৰা ল'ব লাগে। কম কথা জানো? এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) কথা-বাৰ্তা আৰু চলনত বহুত মাৰ্জিত হ'ব লাগে। মুখেৰে সদায় ৰহস্য উচ্চাৰিত কৰিব লাগে। নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। কাৰো অন্তৰত আঘাত দিব নালাগে।

(2) ক্ৰোধৰ ক্ষেত্ৰত বৰ সাৱধান হ'ব লাগে। চেহেৰা সদায় দেৱতাসকলৰ দৰে হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। নিজক গুণান যোগবলেৰে দেৱতা কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: সদায় অনুতাপৰ পৰা নিলগত, প্ৰাপ্তি স্বৰূপ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোঁতা সৎ-বুদ্ধিমান হোৱা যিসকল সন্তানে পিতাক নিজৰ জীৱনৰ নাও অৰ্পণ কৰি 'মোৰ বোধ' আঁতৰাই দিয়ে, শ্ৰীমতত নিজৰ মত মিহলি নকৰে তেওঁলোক সদায় অনুতাপৰ পৰা নিলগত প্ৰাপ্তি স্বৰূপ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকেই সৎ-বুদ্ধিমান বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা সৎ-বুদ্ধিমানসকলে ধুমুহাক উপহাৰ বুলি বুজি, স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ সংঘাতক আগবাঢ়ি যোৱাৰ আধাৰ বুলি বুজি, সদায় পিতাক সঙ্গী কৰি লৈ, সাক্ষী হৈ সকলো ভূমিকা প্ৰত্যক্ষ কৰি হৰ্ষিত হৈ থাকে।

শ্লোগান: যিসকল সুখদাতা পিতাৰ সুখদায়ী সন্তান তেওঁলোকৰ ওচৰত দুখৰ টো আহিব নোৱাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!